

[Ebba Strange.]

SFs side, er det måske derfor, jeg har tænkt mig at give disse forslag en meget velvillig modtagelse. Når de ikke er kommet igennem før, hænger det sammen med det, fru Eva Gredal også var inde på, at en indarbejdelse af principper som dem, det her drejer sig om, selvfølgelig må tage sin tid, inden de kan komme igennem et folketing. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at vi fra SFs side stiller os meget positivt over for at få givet lønarbejderne, de timelønnede LO-arbejdere, den samme rettighed, som tjenestemænd og funktionærer har, nemlig at de får 100 pct. dækning for tabt arbejdsfortjeneste i tilfælde af sygdom eller barsel.

Det har jo vist sig, at den frygt, man nærrede for, at dagpengereformen skulle blive misbrugt, var ubegrundet. Den indeholdt en meget slet skjult mistillid til de almindelige arbejdere på det private arbejdsmarked, en mistillid, som man tilsyneladende ikke nærer, når det drejer sig om tjenestemænd og funktionærer. De er jo ikke blevet så syge, de pjækker jo ikke så meget, som man havde frygtet, disse arbejdere. Det har vi jo også set på finansloven forleden, hvor man nedsatte det beløb, der skulle være til rådighed til at dække dagpengeudgifterne. Så det må være på tide, at vi opgiver denne sidste rest af mistillid til den gruppe lønarbejdere, som vi taler om her, og at vi går positivt ind i behandlingen af de foreliggende forslag.

Imidlertid mener jeg nok, og det må vi diskutere i udvalget, at der kan være grund til at drøfte — fru Hanne Reintoft gør det i øvrigt selv i sin fremsættelsestale — om det skal være gennemsnittet af fagets eller branchens løn, der skal være beregningsgrundlaget, eller det skal være den enkelte lønmodtagers individuelle løn. Fru Hanne Reintoft mener, at det sidste, dette, at man går ud fra den enkelte lønmodtagers individuelle løn, vil give nogle vanskelige beregninger. Jeg er bange for, at også den form, fru Hanne Reintoft foreslår, vil give nogle meget vanskelige beregninger, for hvad er faget, hvad er branchen, hvordan

er lønningerne på B & W i forhold til Nakskov Stålskibsværft? Jeg synes nok, det også kan være svært at finde ud af, hvilket grundlag man skal vælge dér. Principielt går vi fra SFs side ind for, at den løn, man oppebærer, når man er syg, er ens egen løn og altså den samme, som man får, når man er på arbejde — også for at der skal blive overensstemmelse med tjenestemandssområdet.

Vi vil endvidere stille os positivt over for forslaget om, at udbetalingen af sygedagpenge fra den første dag skal påhvile det offentlige. Vi møder gang på gang ude omkring i landet eksempler på, at arbejdere føler sig i lommen på arbejdsgiverne. Fru Birgit Fjelde tvivlede på, at det var rigtigt. Jeg kan bekræfte, at det er rigtigt, at der kan komme et skævt forhold, og tit gør det, imellem arbejdere og arbejdsgivere på grund af reglen om de 5 ugers arbejdsgiverbetaling; og det gælder ikke kun de små arbejdsgivere, det gælder også på de større virksomheder, at man kan få oparbejdet et mistillidsforhold på grund af sygdom. Men naturligvis — det ligger jo også i forslaget — er det stadig væk arbejdsgiveren, der skal finansiere disse 5 uger.

Der er blevet talt om, at det vil øge bureaukratiet, hvis vi overlader det til sygesikringen. Det giver mig anledning til at bede socialministeren om i det hele taget at kigge lidt nøjere på det bureaukrati, der er blevet opbygget omkring sygesikringsordningen. Det er for mig at se ret fantastisk, hvordan man sidder og arbejder med detaljer som at pille små tandlægerregninger og små medicinregninger fra hinanden på sygesikringskontorerne, og jeg tror, der kunne rationaliseres meget på disse sygesikringskontorer. Det er blevet noget bureaukratisk noget, de virker mere bureaukratiske, end vores gamle sygekassekontorer gjorde. Man har ganske vist sparet nogle procent af udgifterne ved at nedlægge sygekasserne, men til gengæld har man vistnok hævet administrationsudgifterne ganske betydeligt.

Jeg tror, at der kunne trænges til en ratio-